

volatel, že ustanovení § 77 živn. řádu nelze použiti, poněvadž jest to vyloučeno velicím předpisem § 1159 obč. zák., přehlíží ustanovení § 153 třetí dílčí novely k obč. zák., jež bylo v napadeném rozsudku vyloženo správně a ve shodě s rozhodnutím čís. 949 sb. n. s. I pokud jde o novoroční remuneraci, schvaluje nejvyšší soud názor odvolacího soudu, že se novoročné stalo vyplácením a přijímáním po celou dobu služebního poměru součástí žalobcovy odměny za konané práce, neboť na jedné straně dal žalovaný najevo vyplácením novoročného v žádané výši po dobu tří let, že uznává, že žalobce má na ně nárok, na druhé straně žalovaný přijímáním výroční odměny projevilsouhlas s tímto zvýšením svých služebních požitků, takže došlo mezi stranami k dohodě mlčky podle § 863 obč. zák. a žalovaný nemůže jednostranně zkracovati žalobcovy služební požitky odepřením novoročného. Tvrdí-li dovolatel, že žalobce konal v roce 1929 práce velmi nedbale, že poškodil žalovanému mnoho věcí a že proto žalovaný neuznal za vhodné, poskytnouti žalobci vánoční odměnu, nelze k tomu přihlížeti při přezkumu napadeného rozsudku po stránce právní, protože nic takového nebylo odvolacím soudem zjištěno a dovolací důvod právní mylnosti není v této příčině podle zákona proveden.

Čís. 11243.

Společnost s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Nastoupením likvidátorů přestává samo sebou zastupitelské oprávnění dosavadních jednatelů, kteří nebyli zřízeni za likvidátory, a nemá jednatel nárok na odměnu za jednatelskou činnost za likvidace společnosti s r. o. Lhostejno, že jednatel byl zřízen ve společenské smlouvě za jednatele »na dobu svého společenského poměru« a že nebyl vymazán z rejstříku.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1931, Rv I 1832/30.)

Žalobce byl jednatelem společnosti s r. o. s měsíčním příjmem 2.500 Kč. Usnesením valné hromady společnosti ze dne 17. července 1929 vstoupila společnost do likvidace; žalobce nebyl ustanoven likvidátorem. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované společnosti v likvidaci zaplacení 2.500 Kč za jednatelskou činnost v měsíci prosinci 1929. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Podle § 84 zákona o společnostech s r. o. zrušuje se společnost s r. o. usnesením společníků. Zrušení společnosti následuje likvidace, při níž zastupují společnost soudně i mimosoudně likvidátoři (§ 89, § 90 zák. o společnostech s r. o., čl. 137 obch. zák.). Před zrušením společnosti zastupují ji podle § 18 zák. jednatele soudně i mimo soud. Z toho vyplývá, že likvidátoři nastupují na místo jednatelů. Žalobce nemá tudíž nárok na plat jako jednatel. Zda má nárok na placení měsíčních 2.500 Kč na základě jiného ujednání, netřeba řešiti v tomto sporu, ježto žalobce opírá žalobní nárok výslovně o to, že mu přísluší

2.500 Kč jako jednatelem. O d v o l a c i s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: § 15 zákona o společnostech s r. o. ustanovuje: »Zřídí-li se za jednatele společníci, může se to státi též ve společenské smlouvě, avšak jen na dobu jejich poměru společenského«. Tento předpis kryje se úplně s ustanovením § 8 společenské smlouvy, jehož se žalobce dovolal, a nelze mu přikládati jiný smysl, než vyplývá ze zákonného ustanovení, totiž, že jest jednatelství v takovém případě vázáno na vlastnost společníka, nikoliv však, jak žalobce míní, že společník, pokud jest členem společnosti, musí zůstati jednatelem. Likvidací vstupuje obchodní společnost, tudíž i společnost s r. o., v období zrušovací, společnost trvá sice jako právní podmět, jako společnost v likvidaci dále, a má za účel jen, by zahájená jednání byla skoncována, pohledávky vybrány, závazky splněny a zbývající jmění rozděleno mezi společníky. Splnění tento úkol jest věcí likvidátorů, jako k tomu ustanoveného zvláštního orgánu. Touto činností mohou sice podle § 89 zák. o společnostech s r. o. býti pověřeni jednatele, činnost ta přináší však s sebou, že v takovém případě činnost jednatelů jako takových přestává, ježto likvidace společnosti nedává podklad k dalšímu provozu dosavadní činnosti společnosti. S tím souvisí samozřejmě, že jednatelům společnosti, již jsou tu ještě podle jména, nepřísluší z tohoto důvodu nárok na odměnu, jejich činnost za likvidace není činností jednatelů, nýbrž pohybuje se výslovně v rámci realizace likvidující společnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce byla věc odvolacím soudem posouzena správně. K právním vývodům dovolatelovým jest uvést toto: Není sporné, že žalovaná společnost s ručením obmezeným jest od 17. července 1929 v likvidaci a že žalobce nebyl jejím likvidátorem. K zastupování likvidační firmy jsou oprávněni jen likvidátoři. Nastoupením likvidátorů přestává samo sebou zastupitelské oprávnění dosavadních jednatelů, kteří nebyli zřízeni za likvidátory, právě tak, jako kdyby byli odvoláni podle § 16 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. To vyplývá jasně z ustanovení §§ 89, 90 odstavec první tohoto zákona a čl. 137 odstavec první a 139 obch. zák. Jest při tom lhostejné, zda byl žalobce ve společenské smlouvě zřízen za jednatele »na dobu svého společenského poměru«, neboť, nehledíc k tomu, že i jednatel ustanovený ve smyslu § 15 zákona čís. 58/1906 ve společenské smlouvě »na dobu svého společenského poměru« může býti kdykoliv odvolán (viz rozh. čís. 10.637 sb. n. s.), přestalo zastupitelské právo žalobcovo nastoupením likvidátorů. Je-li tomu tak, nebyl žalobce oprávněn k jednatelské činnosti, ana společnost byla v likvidaci, třebas jest dosud zapsán v rejstříku jako jednatel, protože právní účinky zániku zastupitelského poměru dočasného jednatele nejsou podmíněny zápisem do rejstříku (viz rozhodnutí čís. 6575 sb. n. s.). V prosinci 1929 nebyl tudíž žalobce již jednatelem společnosti, takže mu za tento měsíc nepřísluší nárok na požadovanou

odměnu za jednatelskou činnost. Opačný názor dovolatelův by se přičil i předpisu druhého odstavce § 91 zákona čis. 58/1906, že peněz, jež tu jsou v době zrušení společnosti a jež za likvidace dojdou, jest užití k uspokojení věřitelů. Vždyť by věřitelé zrušené společnosti mohli býti poškozeni, kdyby z peněz, určených především k jejich uspokojení, byl vyplácen plat za jednatelství, které nebylo vykonáváno.

Čís. 11244.

Žaloba podle § 37 ex. ř.

Žaloba podle § 37 ex. ř., pokud se podle ní má prostě vysloviti nepřipustnost exekuce, jest v podstatě žalobou určovací. Této povahy pozbývá, domáhá-li se žalobce na vymáhajícím věřiteli plnění, na příkl., by exekuci sám zrušil.

Domáháno-li se žalobou podle § 37 ex. ř. z důvodu vlastnictví k zabaveným předmětům i uznání tohoto vlastnictví, nejde o dvojí žalobní žádání, nýbrž lze část žalobního žádání domáhající se určení vlastnictví považovati jen za návrh na rozřešení předběžné otázky pro nepřipustnost exekuce.

Pro žalobu podle § 37 ex. ř., jež jest možna jen, pokud trvá exekuční řízení, jest exekuce vnucenou dražbou nemovitosti skončena právoplatným rozvrhem.

Byla-li v době vynesení rozsudku prvního soudu již dražba provedena a nejvyšší podání právoplatně rozvrženo, nemohlo býti vyhověno žalobnímu žádání, by žalovaný vymáhající věřitel zrušil exekuci, a bylo žalobu podle § 37 ex. ř., domáhající se uznání vlastnictví a zrušení exekuce žalovaným, zamítnouti, nebylo-li žalobní žádání za sporu jinak upraveno.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1931, Rv II 726/30.)

Žalobce domáhal se na žalované vymáhající věřitelce, by bylo uznáno právem, že k předmětům, tvořícím příslušenství dražené nemovitosti, přísluší vlastnické právo žalobcům, že žalovaná jest povinna to uznati a zrušiti exekuci vedenou na předměty ty jako příslušenství nemovitosti. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolání žalující strany není oprávněné, neboť vylučovací žaloba byla v den vydání prvního rozsudku dne 29. listopadu 1929 již nepřipustná a již z toho důvodu musela býti zamítnuta. Vylučovací žalobu podle § 37 ex. ř. lze podati jen za exekučního řízení, dokud exekuce není ukončena (§§ 35, 37 ex. ř.). Movitosti, k nimž uplatňuje žalující strana vlastnické právo, byly jako příslušenství nemovitosti prodány veřejnou dražbou a dne 28. dubna 1927 přiklepnuty Josefu Schovi, výtěžek za ně byl právoplatným rozvrhovým usnesením ze dne 15. dubna 1928 rozdělen a nemůže se proto žalující strana po ukončení exekučního řízení domáhati zrušení exekuce na tyto movitosti a donucovati žalovanou stranu, by exekuci tu zrušila. Movitosti příklepem přešly do vlast-